

Ábrahám hitese élete

Előfóhász: „Boldog ember az, aki az Urat féli, sok örömet talál parancsolataiban. Utódja hős lesz a földön, a becsületesek nemzedéke áldott lesz. Vagyon és gazdagság lesz házában, igazsága örökre megmarad. Világosság ragyog a sötétben is a becsületesekre attól, aki kegyelmes, irgalmas és igaz. A jó ember könyörületes, és kölcsönt ad, ügyeit törvényesen intézi. Nem is fog meginogni sohasem, örökre emlékezetes lesz az igaz (Zsolt 112,1-6).” Ámen.

Gyülekező ének: 32. zsoltár 1-3. verse: „Ó, mely boldog az oly ember éltébe, ...”

Fennálló ének: 32. zsoltár: 4. verse: „Te vagy oltalmam, őrizz meg engemet, ...”

Fő ének: 425. dicséret: „Ó, Ábrahám Ura...”

Köszöntés: „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívta Isten, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy (Zsid 11, 8).” Ámen.

Lekció: Pál apostolnak a Rómaiakhoz írott levele 4. rész 1-12. versei: *„Mit mondjunk tehát, mit ért el Ábrahám, a mi ősatyánk a saját erejéből? Ha ugyanis Ábrahám cselekedetéből igazult volna meg, akkor volna mivel dicsekednie, de nem Isten előtt. De mit mond az Írás? „Hitt Ábrahám Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságul.” Aki fáradozik, annak a bért nem jutalomként számítják, hanem azért, mert tartoznak azzal. Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak Isten a hitét számítja igazságul. Ahogyan Dávid is azt az embert mondja boldognak, akinek Isten cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot: „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít.” Most tehát ez a boldognak mondás csak a körülméltelteknek szól-e, vagy a körülméltetleneknek is? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak Isten a hitet számította be igazságul. De milyen állapotában fogadta el őt igaznak: körülméltelten vagy körülméltetlenül? Nem körülméltelten, hanem körülméltetlenül. Sőt a körülméltelés jelét is körülméltetlenül tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen minden körülméltetlen hívőnek, és az igazság azoknak is beszámíttassék; és hogy atyja legyen azoknak a körülméltelteknek is, akik nemcsak körül vannak metélve, hanem nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülméltetlenül tanúsított hitének.”*

Előima: Kegyelmes és szerető Istenünk a mi Urunk Jézus Krisztusban. Köszönjük, hogy mindig kivezeted népedet a rabszolgaságból. Jézus Krisztus által

megszabadítottál bennünket és a drága hit szabadságára vezetted lelkünket. A mi jószágos Jézusunk megmentett bennünket a törvény félelmetes átkától. Elvette a kényszert, hogy mindent nekünk kell megoldanunk. Megvalljuk Urunk, hogy nem tudjuk betartani a törvényt annak ellenére, hogy hátunk úgy görbül, mint a paragrafus. Kérünk, drága Jézusunk, táplálj most bennünket a kegyelem igéivel, légy személyes, őszinte, nyílt és egyenes, hogy a mi beszűkült látásunk megnyíljon a Te igazságod nagysága előtt. Istenünk, kérünk, rakd le szívünk hústábláinak az alapjait, arra az alapra, amit más nem vethet meg, csak Te. Erősítsd lankadó hitünket – kérünk –, hogy a cselekvő szeretetben élve mindent Tőled tanulva reménységgel tekintsünk a holnap felé. Villantsd fel előttünk Ábrahám életét és add, hogy hites szolgálatából ma is merítsünk azáltal, hogy ráálunk láthatatlan világod csodáira és Veled együtt megtapasztaljuk, hogy nagyobb vagy mindennél. Erőtéljes Lelkedet bocsásd el, hogy hasson, éltesse, plántáljon és öntözzön közöttünk, hogy életünk aranyágán hitünknek gyümölcsei láthatóak legyenek és tápláljanak másokat is. Jézus nevében hallgasd meg imádságunkat, szerető mennyei Édesatyánk és áld meg közösségünket. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 170. dicséret: „Jövel, ó, áldott Szentlélek...”

Textus: Mózes I. könyve 12. fejezet 5-7. versei: *„Fogta Abrám Szárajt, a feleségét és Lótót, a testvére fiát meg minden szerzeményüket, amit csak szereztek, mindenkit, akire Háránban tettek szert, és elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek. El is érkeztek Kánaán földjére. Majd átvonult Abrám az országon egészen a sikemi szenthelyig, Móre tölgyfájáig. Akkor még kánaániak éltek ezen a földön. Az Úr megjelent Abrámnak, és ezt mondta: A te utódaidnak fogom adni ezt a földet. Ő pedig oltárt épített ott az Úrnak, aki megjelent neki.”*

Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Két eset bizonyítja az Ószövetségből, hogy Isten a bűnöst a neki ajándékozott hit alapján nyilvánítja igaznak cselekedetei nélkül. Az egyik Ábrahám példája, aki cselekedett. Fogta feleségét, és testvére fiát meg minden szerzeményüket, és elindult Háránból Kánaán földjére azután, miután az Úr szólt. Hit által. Másképp nem is történhet. Ha cselekedetek szerint lett volna, akkor az Ige teljesen másképp beszélt volna Ábrahámról. Nagy dicső tettek helyett a hit tágassága. A hatalmas szolgálat helyett a hit tágassága. A bizonyított tények helyett Isten ajándéka, amit senki nem tud plántálni és erősíteni önmagában, csak kapja és

nyeri el attól az Úrtól, Aki elhívta és magához ragadta kegyelmével és irgalmas szeretetével. Nem cselekedetek által, mert akkor minden olyan „könnyű” lenne. Akkor az életünk csak tele lenne a sok bűn mellett kis kipipált jócselekedetekkel. Hiszen Varga Imre Kis kátéja is a hálaadás részében tárgyalja a Tízparancsolatot. Valaminek a következménye az, hogy én szolgálom az Urat. Még pedig az Ő kezdeményező szeretetének. Azáltal, hogy Ő előbb szeretett. (ld. IJn 4,19) Azáltal, hogy Ő előbb megkegyelmezett és hitet ajándékozott. Azáltal, hogy Ő új alapokra helyezte életemet. Azáltal, hogy Ő munkálkodott. Isten mindenkiel úgy bánik, hogy szüksége van a megbocsátásra. Istenünk úgy igazít meg, hogy elveszttként megtalál. (ld. Lk 15,1-10) Az Úr úgy szolgál felénk, hogy elengedi a tartozást. (ld. Mt 18,32-333) Úgy bánik velünk, mint a szerető és kegyelmes Atya, Aki tékozló fiát kész visszafogadni. (ld. Lk 15, 11-32) Drága testvérem! Hogyan bánt veled az Atya? Hogyan bánik veled a mi Urunk egészen a mai napig? Pál nyíltan kimondja, hogy Ábrahám igaz az ő hite által, és nem az ő körülmétkedése által. Igaz, hogy első hordozója a szövetség külső jegyének, de a jegy nem garantál semmit csak az az Úr, Aki Jézus Krisztussal mindent nekünk ajándékozz. Ábrahám megajándékozott ember. Ábrahám megtalált ember. Ábrahám visszaállított és helyére állított ember, de nem a szövetség jegyei, hanem maga az Úr által biztosított szövetség erősíti meg őt. A hitet ajándékozó és a hitet tápláló Úr. A hit ugyanis Isten ajándéka. A hit az Úr adománya. A hit a mindenható Isten szolgáló szeretete felénk, hogy megyek, utána bandukolok, Vele járok, Őt keresem és kutatom, mert Ő szólt. Átala vagyok, aki vagyok, Benne élek és mozgok, mert Ő szólt. Én csak az Ő barátságára alapozhatom, mert Ő szólt. Én csak arra mutathatok fel, fel, fel, hogy Ő az én Istenem, mert Ő szólt. Ő cselekedett, hogy én mindenem, életem, szolgálatom kezéből vegyem, mert utoljára az Ő Fia által szólt. (ld. Mk 12,6) Hinni ugyanis azt jelenti, hogy Isten szavába kapaszkodom. Hitem arra alapoz, amit Isten holtból élővé változtatott az én életemben az Ő beszéde által, mert az Úr szava által lép be az én világomba.

Mózes I. könyvében így hitt Ábrahám, illetve felolvasott Igénkben Abrám. Épp ezért Isten szavában elfogadta az életébe költözött reménységet, amit az Úr, az Ő Istene megígért, és nem támaszkodott semmilyen emberi megbízható állításra, valószínűségekre vagy meggyőzésre. Így hitt Ábrahám. Így igazult meg az Úr előtt és nem másképp. Nem a között vont egyenlőségjelet, amit látott, hanem a láthatatlan Úrral lépett szövetségre. Nem vetette latba minden befolyását. Az isteni ígéretek felől nem végzett biztos számításokat, hogy ez neki kifizetődő, hanem engedelmeskedett az Úr kijelentésének. Elindult, fogta feleségét és gyermeke fiát, Lótót és ment. Hittel megajándékozott életet élt. Kiinduló pontja az Úr szava volt. Minden más lehetőséget kizárva csak arra épített, amit megmondott neki az Úr. Amit nem látott még maga előtt, amit nem nyert el még a sok ígéletben, arra fókuszált. Amit nem kapott még meg, de megígérte neki az Úr, arra összpontosított. Így lett a hit ősatya. Így lett az Ószövetség első megigazított embere. Így hitt Ábrahám. Isten mindent beszámított neki. Isten mindent annak tudott be, hogy Ábrahám hittel elindult és közben nem tudta, hogy hová megy. Bármit is tulajdonítanak egy személynek, az nem lehet eredetileg és természet szerint az övé, mert Ádám ivadéka. Ábrahám bűnös volt. Nélkülözte a személyes igazságot. A hit nem jelenti az érdemszerző cselekedetek sorozatát. Az igazság egyedül a szent Isten tulajdonsága erről olvasunk az előző fejezetben is. Isten igazságul, tehát nem valami „helyett”, vagy valami „miatt” ajándékozta meg gyermekének, hanem céllal. Azért tulajdonítja neki, mert hisz, mert elindul a vak homály ellenére is, minden ellenére is Istennel. Nem kételkedik szívében. Nem vár garanciákat. Nem kellene neki a menny biztosítékai. Nem vár semmit, csak elindul az Úr szavára. Az emberi várakozással szemben, a reménység ellenére, Istenre tekintve indulok el. Nincsenek már elvárásaim, mert bizonyosan tudom, hogy amit Ő megígér, előhossa rejtekéből és beteljesíti a maga idejében. Hiszek a láthatatlan Istenben. Hiszek a cselekvő Úrban, még ha nem látom is, de hitemmel megragadom és nem bocsátom el.

Hiszek, mert nem tudok nem hinni Neki, Aki Velem beszélt. Ő már meggyőzött. Ő már az enyém, én pedig az övé vagyok. Hiszek, mert több van szavaiban, mint meggyőzés. Ő szólt és minden meglett. Testté lett Igében pedig engem az evangéliummal hívott életre. Fia valóság, és az Ő tettében van elrejtve szabadulásom. A keresztt bedőlt abba az életbe, amit élek, és már nem én élek, hanem mindenemet, életemet a Jézus Krisztusba vetett hit által élem, Aki önmagát adta értem és előbb szeretett engem. A Jézus Krisztusba vetett hitem. Vallom, hogy Jézus Krisztus szolgálata által lettem baráttá, társsá, örömhordozóvá és hírnökké, mert én a tiszta forrásból kapom a kijelentéseket, én az elegyíthetetlen valóságra építetek, én az Ő betegsége és sebei által gyógyultam meg. Semmit nem tudok felmutatni. Semmim sincs, amivel én megállhatnék Isten szent színe előtt, de Ő tett igazzá, Ő formált a maga képére, engem, bűnöst, nyomorultat, szenvedőt, bátortalant és nincstelent. Ő újított meg azzal az el-kifolyt vérrel, amely engem is megtisztít és azáltal van életem, hogy „Ő halott volt és életre kelt (ld. Jel 1,8).” Amit Jézus Krisztus tett, azáltal vagyok igaz. Amit Jézus Krisztus cselekedett, azáltal vagyok tiszta. Amiért Jézus Krisztus szenvedett, azáltal vagyok az övé, nincs önérdemem. Ezért mindenért hálát adok Istennek az Úr Jézus Krisztusban. Szívem oltárán ott buzog a hála. Hittel emelem fel ma is a poharat. Szerető Istenem elé járulok. Szívemet égőáldozatul az Úrnak felajánlom, mint Ábrahám és oltárt építetek neki nem kézzel csináltat, hanem ott, ahol csak Ő uralkodik. Csak Róla zeng nyelvem dicsérete, Csak Neki adok hálát és hálaadással emelem fel a poharat. Vallom, hűsége végtelen. Bízom ígéretében, mert egyedül Ő az Úr. Most is várok szabadítására. Most is ráépítetek, mert Ő szüntelenül munkálkodik és Nekem hitet ajándékoz. Semmi el nem választhat az Ő szeretetétől. Ámen.

Utóima: „Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által Istentől van igazságom a hit alapján, hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való

részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához, hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra (Fil 3,9-11)."

„Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra. Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben (II Tim 1,12-13)."

„Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez. [...] Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom a fülébe jutott. Megmentett engem ellenségem hatalmától, gyűlölőimtől, bár erősebbek nálam. Rám törhetnek a veszedelem napján, de az Úr az én támaszom. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem (Zsolt 18,7.18-20)."

„Áldom az Urat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. Az Úrral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. Hirdessétek velem az Úr nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét! Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegetem. [...] Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül (Zsolt 34,2-5.9)."

„Mondjátok meg, adjátok elő, tanácskozzatok csak egymással! Hirdetett-e valaki valaha, jelentett-e ki ilyet az ősidők óta? Csak én, az Úr! Nincs más isten rajtam kívül, igaz és szabadító isten nincsen rajtam kívül. Rám figyeljétek a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincsen más (Ézs 45,21-22)."

„Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy azután újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, és hatalmam van arra, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól (Jn 10,17-18)."

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok (II Kor 8,9)."
Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtedd!”
(Péld 3,27)

Áldás: „Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hiszték, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét (IPt 1,8-9).” Ámen.

Záró ének: 228. dicséret 1-2. versei: „Jehova csak néked éneklek...”